

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **N. K., státní příslušnost Ukrajina**, zastoupena zplnomocněným zástupcem: Ing. Y. K., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2014, č. j. MV-4606-12/SO-2013,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 2. 4. 2014 domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11. 2. 2014, č. j. MV-4606-12/SO-2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 13. 11. 2012, č. j. OAM-15848-9/TP-2011, jímž byla § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta její žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, podaná podle § 66 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

Žadatelka podala dne 22. 11. 2011 na Generálním konzulátu České republiky v Doněcku na Ukrajině žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, z předložených dokladů k žádosti zjistilo, že důvodem žádosti je účast otce žadatelky: Ing. Y. K., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, v projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“ Ministerstva práce a sociálních věcí. Ze záznamu pohovoru s žadatelkou na Generálním konzulátu České republiky v Doněcku vyplývá, že žadatelka na území České republiky nikdy nebyla, o Českou republiku se nezajímá, český jazyk neovládá, a že její otec žije na území České republiky více než 10 let a žadatelka ho nikdy nenavštívila.

Žadatelka napadla rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 13. 11. 2012, č. j. OAM-15848-9/TP-2011, banketním odvoláním dne 13. 12. 2012, které doplnila dne 15. 1. 2013. V doplnění odvolání namítala porušení ustanovení správního řádu, a to § 2 odst. 1, 2, 3 a 4, § 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3. Tvrdila, že společně se svým otcem byla zařazena do projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“, a to ode dne 1. 4. 2007 jako nezaopatřené dítě, když jí tehdy bylo 21 let.

K odvolání přiložila doporučení k udělení povolení k trvalému pobytu pro rodinné příslušníky cizince: H. K. (syn), N. K. (dcera), které vystavilo Ministerstvo práce a sociálních věcí dne 1. 10. 2009, č. j. 2009/71153-134. V písemnosti se uvádí, že Y. K., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, bytem Praha 8 – Dolní Chabry, U Václava 89, byl od 1. 4. 2007 zařazen do projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“. Vzhledem k tomu, že účastník projektu vyhověl jeho podmínkám, Ministerstvo práce a sociálních věcí doporučuje tuto skutečnost zohlednit v řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, při jeho žádosti o trvalý pobyt na území ČR. Ministerstvo práce a sociálních věcí současně doporučuje na základě ustanovení projektu tuto skutečnost zohlednit v řízení podle zákona o pobytu cizinců také při zvažování žádostí o trvalý pobyt podaných jeho rodinnými příslušníky, ovšem pouze pokud bude povolení k pobytu trvalému panu Y. K., nar. X, skutečně uděleno.

Žalovaný odvolání zamítnul rozhodnutím ze dne 11. 2. 2014, č. j. MV-4606-12/SO-2013, a konstatoval, že Ing. Y. K., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, byl do projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“ zařazen a dne 24. 11. 2009 mu bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Odmítnul však tvrzení žadatelky, že rodinní příslušníci měli možnost požádat o povolení k trvalému pobytu ve zkrácené lhůtě, a že tedy vyhověla podmínkám jako nezaopatřené zletilé dítě.

Žalovaný odkázal na ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci na jeho žádost, pokud je jeho pobyt na území v zájmu České republiky. Uvedl, že řízení o povolení k trvalému pobytu je zahajováno na žádost a je ovládáno zásadou dispoziční, tedy na svěření iniciativy účastníku řízení. Bylo tedy na žadatelce, aby tvrdila rozhodné skutečnosti a navrhovala důkazy k prokázání svých tvrzení, ze kterých by mohl správní orgán „zájem České republiky“ usuzovat. Z předložených dokladů vyplývá, že žadatelka není účastníkem uvedeného projektu.

Žalovaný zjistil, že se jednalo o projekt „Aktivní výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“, který zahájilo dne 28. 7. 2003 Ministerstvo práce a sociálních věcí, a jehož cílem bylo přivést do České republiky co nej kvalifikovanější zahraniční odborníky s rodinami, schopné trvale se integrovat do české společnosti. Současně projekt měl napomoci zaměstnavatelům najít odborníky, kteří na českém trhu práce chyběli. Usnesením vlády České

republiky ze dne 7. 12. 2010 č. 880 bylo schváleno ukončení tohoto projektu, přijímání nových žádosti o zařazení do projektu bylo ukončeno k 31. 12. 2010.

Žadatelka předložila „doporučení k udělení povolení k trvalému pobytu pro rodinné příslušníky cizince“, které dne 14. 9. 2011 vystavil Úřad práce, Generální ředitelství, a v němž se doporučuje zohlednit skutečnost, že do projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“ byl zařazen otec žadatelky.

Žadatelka v řízení neuvedla, v jakých dalších konkrétních skutečnostech má být její pobyt na území České republiky v zájmu České republiky. Z podkladových materiálů vyplynulo, že žadatelka na území České republiky nikdy nebyla, český jazyk neovládá, svého otce za celých 10 let jeho pobytu na území České republiky nenavštívila.

Žalovaný správní orgán přisvědčil závěru správního orgánu prvního stupně, že účast otce žadatelky v již ukončeném projektu, resp. skutečnost, že žadatelka je rodinným příslušníkem již ukončeného projektu, sama o sobě není okolností, na jejímž základě by měl být pobyt žadatelky posouzen jako pobyt v zájmu České republiky ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný dále uvedl, že metodický pokyn pro realizaci projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“ není pro Ministerstvo vnitra závazný právní předpis, na jehož základě by mělo rozhodovat o povolení k pobytu, nestanoví závazně ani náležitosti žádosti o povolení k trvalému pobytu. Žalovaný odkázal v této souvislosti na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, podle níž *neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky. Každý stát si může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.*

Žalovaný neshledal porušení namítané zásady legitimního očekávání, které žadatelka spatřovala v souvislostech s žádostí svého bratra jménem H. K., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, jehož žádost vedená u správního orgánu prvního stupně pod sp. zn. OAM-15847/TP-2011, byla zamítnuta pro nesplnění podmínek ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

K námitce porušení zásady přiměřenosti žalovaný uvedl, že zákon o pobytu cizinců v případě řízení o žádosti podané podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu povinnost posoudit rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života. Žalovaný neshledal ani namítané porušení zásady ochrany nabytých práv s tím, že zamítnutím žádosti se postavení žadatelky nijak nemění.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 4. 3. 2014, dvouměsíční zákonná lhůta pro podání žaloby uplynula tedy dne 5. 5. 2014 (pondělí).

Žalobkyně v zákonné lhůtě dne 2. 4. 2014 podala blanketní žalobu, v níž namítala obecně porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu, a to § 2 odst. 1, 2, 3 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52 a § 68 odst. 3. Dále potom namítala porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sjednané v Římě dne 4. listopadu 1950. Uvedl, že žaloba bude doplněna odůvodněním do patnácti dnů.

Žalobkyně v doplnění žaloby podaném dne 27. 5. 2014, tj. po uplynutí v žalobě uvedené patnáctidenní lhůty, ale především po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty, nově namítala porušení ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tvrdila, že důvodem, resp. účelem její žádosti nebylo jen to, že do projektu byl zařazen její otec, ale žalobkyně sama byla jeho součástí a během celého období musela společně se svým otcem dodržovat podmínky daného projektu. Dovolávala se doporučení Ministerstva práce a sociálních věcí. Nově se žalobkyně rovněž dovolávala Metodického pokynu pro realizaci projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“.

K dříve namítaným obecným tvrzením porušení vybraných ustanovení správního řádu, žalobkyně konkretizovala pouze porušení zásady legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu, které spatřovala v tom, že rodinní příslušníci účastníků projektu mnohokrát na území České republiky vůbec nepobývali a poté, co byly splněny podmínky daného projektu, jim Ministerstvo práce a sociálních věcí vydalo doporučení, které dokladovalo účel jejich žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, bylo jejich žádostem vyhověno, bez toho, aby se stalo stěžejním a rozhodujícím, jestli např. ovládají český jazyk. V této souvislosti navrhovala důkaz čestné prohlášení účastníka projektu a jeho svědeckou výpověď.

K námitce týkající se porušení § 3 správního řádu upřesnila, že samotný důvod žádosti neodpovídá skutkovému stavu, když na ni správní orgán vůbec nehledí jako na osobu, která byla také jako rodinný příslušník součástí daného projektu.

K námitce týkající se porušení § 52 správního řádu upřesnila, že sice není správní orgán podle tohoto ustanovením návrhy účastníků vázán, musí provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Takovým důkazem jsou i podmínky daného projektu, které se vztahují na rodinné příslušníky účastníka předmětného projektu, do něhož společně s nimi jsou zařazeni.

K námitce týkající se porušení § 68 odst. 3 správního řádu upřesnila, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostačující, a že žalobkyni neumožňuje vůbec pochopit, proč byla její žádost zamítnuta. Nově žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 7. 11. 2014 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí 11. 2. 2014. Zdůraznil, že žalobkyně podala žádost cca jeden rok po ukončení projektu, jehož se dovolává a cca dva roky poté, co trvalý pobyt byl udělen jejímu otci.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního ani žalobkyně, ani žalovaný správní orgán dne se nevyjádřily.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu

předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Usnesením vlády ČR ze dne 7. prosince 2010 č. 880 ke Zprávě o realizaci projektu Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků v roce 2010 a k návrhu na jeho ukončení, vláda schválila ukončení projektu schváleného usnesením vlády ze dne 26. září 2001 č. 975, usnesením vlády ze dne 10. července 2002 č. 720, usnesením vlády ze dne 14. dubna 2004 č. 340, usnesením vlády ze dne 6. dubna 2005 č. 394, usnesením vlády ze dne 26. října 2005 č. 1377, usnesením vlády ze dne 19. dubna 2006 č. 431, usnesením vlády ze dne 23. května 2007 č. 538, usnesením vlády ze dne 20. října 2008 č. 1316 a usnesením vlády ze dne 29. září 2009 č. 1236.

Přílohou usnesení vlády č. 880 byl Harmonogram ukončení realizace projektu Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků, z něhož vyplývá, že Ministerstvo práce a sociálních věcí ukončí přijímání nových žádostí po naplnění kvóty pro rok 2010 nejpozději však 31. 12. 2010, a poslední výběrovou proceduru nejpozději do 1. 1. 2010.

Z žádosti o povolení k trvalému pobytu podané podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dne 22. 11. 2010 na Generálním konzulátu ČR v Doněcku soud zjistil, že žalobkyně uvedla nejvyšší dosažené vzdělání vysokoškolské, povolání ekonomka, t. č. finanční poradce - zaměstnavatel ARGO CAPITAL NGHT LTD, Kajmanské ostrovy. Ohledně rodičů uvedla, že otec Y. K. trvale žije na adrese M., B. U.G. 4, Ukrajina, a matka T. K. trvale žije na Ch., K. 135, Ukrajina. K žádosti připojila žalobkyně pracovní smlouvu, kterou uzavřel zaměstnavatel ABZAKOVO spol. s r.o., IČ: 274 26 696, (agentura práce), se sídlem Praha 5, Lipová Alej 695/1, se zaměstnancem Y. K., nar. X, bytem P.– D. Ch., U V. 89, ze dne 1. 7. 2011, z níž vyplývá, že zaměstnanec ode dne 1. 7. 2011 bude vykonávat práci zahradníka v Club-hotelu Praha, Průhonice, a že v posledních třech měsících měl průměrný čistý výdělek 19.700 Kč.

V žádosti o osvobození od soudního poplatku zástupce žalobkyně Y. K., nar. X, však dne 23. 6. 2014 prohlásil, že je bytem Praha 3, Prokopova 1, že platí nájem 3.000 Kč, že je evidován na Úřadu práce a s placením mu pomáhají přátelé. Žalobkyně v žádosti o osvobození od soudního poplatku podepsané v Praze dne 23. 6. 2014 prohlásila, že je nezaměstnaná, v žádosti o osvobození od soudního poplatku podepsané v Praze dne 17. 7. 2014 prohlásila, že je studentkou denního studia.

Ze záznamu o pohovoru se žadatelem o dlouhodobé vízum ze dne 22. 11. 2010 na Generálním konzulátu ČR v Doněcku soud mj. zjistil, že žalobkyně uvedla, že má vyšší vzdělání – specialista, a že t. č. pracuje v Oděse, jako adresu trvalého pobytu uvedla Ch., K. 135, Ukrajina. V ČR hodlá pracovat jako finančník, že tam hodlá žít proto, že tam již 10 let žije její otec, ale nikdy ho nebyla navštívit. Otec prý pracuje jako stavitel na stavbě. Žalobkyně uvedla, že nemá žádné informace o ČR, nezajímala se o zemi, kde hodlá žít. Dále uvedla, že její výdaje bude hradit její otec, bydlet bude v Praze. V ČR chce žít asi 10 let, neví, co tam bude dělat. Žalobkyně byla s obsahem záznamu z pohovoru seznámena a souhlas stvrdila svým podpisem.

Ve spisu je dále založeno doporučení k udělení povolení k trvalému pobytu pro rodinné příslušníky cizince: H. K. (syn), N. K. (dcera), které vystavil Úřad práce České republiky, Generální ředitelství, dne 14. 9. 2011, č. j. UPCR-2011/6676-42. V písemnosti se uvádí, že Y. K., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, bytem Praha 8 – D. Ch., U V. 89, byl od 1. 4. 2007 zařazen do projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“. Vzhledem k tomu, že účastník projektu vyhověl jeho podmínkám, Úřad práce České republiky, Generální ředitelství, doporučuje tuto skutečnost zohlednit v řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, při jeho žádosti o trvalý pobyt na území ČR. Úřad práce České republiky, Generální ředitelství současně doporučuje na základě ustanovení projektu tuto skutečnost zohlednit v řízení podle zákona o pobytu cizinců také při zvažování žádostí o trvalý pobyt podaných jeho rodinnými příslušníky, ovšem pouze pokud bude povolení k pobytu trvalému panu Y. K., nar. X, skutečně uděleno.

Podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci na jeho žádost, pokud je jeho pobyt na území v zájmu České republiky.

Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

Podle usnesení Ústavního soudu ze dne 23. června 2004, III. ÚS 219/04, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Na udělení víza není dle výslovného znění zákona právní nárok (§ 51 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb.). Ústavní soud se v minulosti jednoznačně vyjádřil k tomu, že Listina poskytuje soudní ochranu pouze tomu právu, které účastníkovi právní řád garantuje. Soud se musí návrhem zabývat a nemá právo ho odmítnout, jestliže jsou splněny procesní podmínky, za nichž může ve věci jednat (sp. zn. Pl. ÚS 36/93).

Podle nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 9. května 2012, Pl. ÚS 23/11, po celou dobu účinnosti zákona o pobytu cizinců je rozhodovací praxe Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu ustálena na tom, že z Listiny ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky. Nemají tudíž ani nárok na udělení pobytového víza. Ústavní soud uzavírá, že na dosud traktovaném závěru, dle něhož v případě rozhodnutí o neudělení víza nemůže dojít k zásahu do základních práv a svobod, trvá. Je tudíž v kompetenci zákonodárce toto řízení vyloučit ze soudního přezkumu, aniž by se tím dostal do rozporu s dikcí čl. 36 odst. 2 Listiny.

Podle § 71 odst. 1 soudního řádu správního žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního) je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.

Podle § 72 odst. 1 soudního řádu správního žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle § 72 odst. 4 soudního řádu správního zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Pokud žalobkyně namítala obecně porušení vybraných ustanovení správního řádu, a to § 2 odst. 1, 2 a 3, § 50 odst. 2, 3, 4, jakož i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, musel soud tyto námitky odmítnout s odkazem na § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobkyně formulovala žalobní námitky relativně obecně, aniž by konkrétně vysvětlila, v čem spočívala nesprávná úvaha žalovaného při aplikaci citovaných ustanovení. Žaloba v těchto bodech nesplňovala zákonné náležitosti. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení jako stížní bod neobstojí a je pro soud irelevantní. Jelikož žalobkyně svá tvrzení nikterak blíže nekonkretizovala, nemohl se Městský soud v Praze těmito neurčitými tvrzeními zabývat.

Pokud žalobkyně po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty dne 27. 5. 2014 nově namítala porušení ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dovolávala se

doporučení Ministerstva práce a sociálních věcí, jakož i Metodického pokynu pro realizaci projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků, musel soud tuto námitku s odkazem na § 72 odst. 4 soudního řádu správního odmítnout jako opožděně podanou.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. února 2013, č. j. 9 Aps 10/2012 – 19, postup správního orgánu nelze označit za nezákonný bez dalšího pouze z důvodu existence protichůdného názoru, byť by byl aprobován soudním rozhodnutím. Správní orgán je povinen v případě rozporné judikatury soudů stejného stupně učinit závěr, jakým z vyslovených názorů se bude řídit a tento závěr řádně odůvodnit. Vzhledem k povinnosti správního orgánu postupovat ve skutkově i právně shodných řízeních jednotně je vyloučeno, aby ve shodných řízeních postupoval různým způsobem s odkazem na to, že se účastníci dovolávají rozdílných rozhodnutí soudů.

Žalobkyně namítala porušení zásady legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu, které spatřovala v tom, že rodinní příslušníci účastníků projektu mnohokrát na území České republiky vůbec nepobývali a poté, co byly splněny podmínky daného projektu, jim Ministerstvo práce a sociálních věcí vydalo doporučení, které dokladovalo účel jejich žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, bylo jejich žádostem vyhověno, bez toho, aby se stalo stěžejním a rozhodujícím, jestli např. ovládají český jazyk. V této souvislosti navrhovala důkaz čestné prohlášení účastníka projektu a jeho svědeckou výpověď.

Městský soud v Praze seznal tuto námitku neodůvodněnou, a pokud jde o navrhovaný důkaz čestného prohlášení účastníka projektu a jeho svědeckou výpověď jako irelevantní. Žalobkyně podala svou žádost podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu, přičemž podstatou této žádosti je skutečnost, že pobyt žadatele na území v zájmu České republiky. Díkce zákona tedy předpokládá individuální posouzení každé žádosti ohledně zájmu České republiky. Koneckonců v doporučeních, která žalobkyně v průběhu správního řízení předkládala, ať již byla vystavena Ministerstvem práce a sociálních věcí nebo Úřadem práce České republiky, Generální ředitelství, se shodně doporučuje na základě ustanovení projektu zařazení Y. K. do projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“ zohlednit v řízení podle zákona o pobytu cizinců také při zvažování žádostí o trvalý pobyt podaných jeho rodinnými příslušníky. Nejedná se o doporučení kategorické, nýbrž se pouze doporučuje zohlednit a zvážit. Soud proto nemohl na základě námítky žalobkyně označit postup správního orgánu za nezákonný, bez dalšího pouze z důvodu existence protichůdného názoru žalovaného správního orgánu v jejím případě.

Žalovaný neporušil svým rozhodnutím zásadu legitimního očekávání. K této otázce je nutno ještě uvést, že Y. K. získal od příslušných orgánů České republiky celkem dvě takováto doporučení, a to jednak ze dne 1. 10. 2009 od Ministerstva práce a sociálních věcí, a jednak od Úřadu práce České republiky, Generální ředitelství, ze dne 14. 9. 2011. Žalobkyně v průběhu celého řízení nezminila, z jakých důvodů nepodala svou žádost již v roce 2009.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. září 2011, č. j. 1 As 97/2011 – 52, správní orgány mají v řízení o přestupcích povinnost postupovat tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu z roku 2004). Přitom platí, že důkaz svědectvím policistů má sice obecně vysokou vypovídací hodnotu, jeho existence však neznamená, že by správní orgány měly zcela rezignovat na shromažďování jakýchkoliv dalších důkazů, jejichž provedení se s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci jeví být vhodné a které si mohou při vynaložení přiměřeného úsilí obstarat.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. prosince 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 – 132, zejména v sankčních správních řízeních zahajovaných ex offo je při zjišťování skutkového stavu kladen zvláštní důraz na naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, a zásady vyšetřovací dle § 50 odst. 3 tohoto zákona. Důkazní prostředky, které nesplňují dostatečnou míru konkrétnosti, jednoznačnosti a průkaznosti, je nutné odmítnout jako nevyhovující.

Pokud žalobkyně namítala porušení § 3 správního řádu spočívající v tom, že samotný důvod žádosti neodpovídá skutkovému stavu, když na ni správní orgán vůbec nehledí jako na osobu, která byla také jako rodinný příslušník součástí daného projektu, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalovaný správní orgán si obstaral informace o projektu a jeho podmínkách, jakož i další podklady potřebné pro rozhodnutí, a proto nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobkyně v době podání žádosti dne 22. 11. 2011 na Generálním konzulátu České republiky v Doněcku na Ukrajině byla zletilou dcerou Y. K., účastníka projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“. Nebyla však dcerou nezaopatřenou, závislou na péči otce, neboť podle vlastních slov pracovala v té době v Oděse jako finanční poradce zaměstnavatele ARGO CAPITAL NGHT LTD, Kajmanské ostrovy. Žalobkyně sama uvedla ve své žádosti, že trvale bydlí v Chersonu, v Chersonské oblasti na jihu Ukrajiny, stejně jako uvedla o své matce, jako místo svého pracoviště uvedla Oděsu v Oděské oblasti na jihu Ukrajiny. Zatímco v případě svého otce uvedla trvalé bydliště v Mukačevu v Zakarpatské oblasti na západě Ukrajiny. Při pohovoru na Generálním konzulátu České republiky v Doněcku dále uvedla, že svého otce za celých 10 let jeho pobytu na území České republiky nenavštívila. Nebylo lze tedy uvěřit jejímu tvrzení, že žalobkyně sama byla jeho součástí a během celého období musela společně se svým otcem dodržovat podmínky daného projektu, když se svým otcem nežila ani na Ukrajině a za celých deset let jeho pobytu v České republice jej ani nenavštívila. Žalovaný správní orgán nepochybil, když na žalobkyni nehleděl jako na osobu, která byla také jako rodinný příslušník součástí daného projektu. Žalobkyně se svým otcem na území České republiky v průběhu deseti let nepřicestovala, ani s ním v České republice po dobu jeho účasti v projektu nežila, dokonce ho ani nenavštěvovala.

Žalobkyně podala svou žádost podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu, důkazní břemeno prokázat, že její pobyt na území České republiky je v zájmu České republiky. Žalobkyně však takové skutečnosti, že má být její

pobyt na území České republiky v zájmu České republiky, v průběhu správního řízení ani netvrdila, ani nedoložila. Naopak z podkladových materiálů vyplynulo, že žalobkyně na území České republiky nikdy nebyla, český jazyk neovládá,

Městský soud v Praze proto musel přisvědčit závěru správních orgánů, že účast otce žadatelky v projektu ukončeném k 31. 12. 2010, resp. skutečnost, že žadatelka je rodinným příslušníkem již ukončeného projektu, sama o sobě není okolností, na jejímž základě by měl být pobyt žadatelky posouzen jako pobyt v zájmu České republiky ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně neposkytla ani v průběhu správního řízení, ani ve své žalobě, veškeré informace, které považuje za důležité, a ze kterých by bylo lze na „zájem České republiky“ usuzovat.

Podle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. listopadu 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48, není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.

Pokud žalobkyně namítala porušení § 52 správního řádu spočívající v tom, že sice není správní orgán podle tohoto ustanovením návrhy účastníků vázán, musí provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, musel soud i tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, když žalobkyně za takový důkaz považovala podmínky daného projektu, které se vztahují na rodinné příslušníky účastníka předmětného projektu, do něhož společně s nimi jsou zařazeni. Žalobkyně se svým otcem na území České republiky nepřicestovala, ani s ním v České republice po dobu jeho účasti v projektu nežila, dokonce ho ani po celých deset let nenavštěvovala. K účasti na projektu „Výběr kvalifikovaných zahraničních pracovníků“ mělo být přihlédnuto v případě žádosti o povolení trvalého pobytu právě u těch rodinných příslušníků, kteří přišli na území České republiky s účastníkem projektu, aby s ním mohli nadále žít a pobývat na území České republiky ve stejném pobytovém režimu jako účastník projektu.

Soud v této souvislosti považuje za nutné uvést, že podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Podmínky projektu nelze považovat za důkazní prostředek vhodný ke zjištění stavu věci, tj. prokázání skutečnosti, že pobyt žalobkyně na území České republiky je v zájmu České republiky. Žalobkyně měla možnost v průběhu správního řízení navrhnout důkazy k této skutečnosti v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné, nicméně tak neučinila. Městský soud v Praze musel ze shora

uvedených důvodů uzavřít s přihlédnutím k právní zásadě *vigilantibus iura scripta sunt* (právo přeje bdělým, necht' každý si střeží svá práva), že popsany průběh řízení nelze považovat za nezákonný.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Pokud žalobkyně namítala porušení § 68 odst. 3 správního řádu spočívající v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostačující, a že žalobkyni neumožňuje vůbec pochopit, proč byla její žádost zamítnuta, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje náležitosti vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu a nezakládá důvod pro jeho zrušení z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvedl, podle jakých právních předpisů postupoval, jaké skutečnosti vzal za základ svého rozhodnutí, a vysvětlil úvah, kterými se řídil při jejich vyhodnocení. Žalovaný správní orgán svým rozhodnutím nezneužil správní uvážení, ani nepřekročil jeho meze. Vypořádal se s odvolacími námitkami, které byly dostatečně srozumitelně formulované a věcně odůvodněné.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. července 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová